

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: J. S., narozený dne X.
bytem X.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2021 č.j. MPSV-2021/102061-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2021 č.j. MPSV-2021/102061-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 5. 2021 č.j. ABJ-2781/2021-09/09, kterým mu byla dle ustanovení § 39 odst. 1, § 41 odst. 2 a odst. 3 písm. g), § 42 odst. 3, § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2, § 48, § 50 odst. 5 a § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoZ“) přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 10. 4. 2021 ve výši 5 192 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 4 154 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 3 808 Kč měsíčně po zbývající podpůrní dobu; podpora v nezaměstnanosti byla přiznána po podpůrní dobu 5 měsíců.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

2. Žalobce namítal, že správní orgány vycházely z mylného výkladu § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ, podle kterého žalobce tím, že byl před evidencí na úřadu práce naposledy v pracovní neschopnosti a zároveň před jeho posledním zaměstnáním pobíral rodičovský příspěvek na syna, o kterého se staral, splnil dobu předchozího zaměstnání (12 měsíců) započtením náhradní doby, tuto dobu zároveň žalovaný posoudil jako poslední zaměstnání žalobce. Žalobce měl za to, že osoba, která nepracuje, ale splňuje podmínky náhradní doby zaměstnání (např. péčí o dítě), a bezprostředně po skončení této doby se eviduje na úřadu práce, má sice nárok na podporu v nezaměstnanosti, ale ve velmi malé výši. Dle názoru žalobce zákon v ust. § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ hovoří o jedné a téže náhradní době zaměstnání (která je zároveň posuzována jako poslední zaměstnání), nikoliv o dvou náhradních dobách zaměstnání, jak tomu bylo v případě žalobce, který nejprve pobýval doma s dítětem při pobírání rodičovského příspěvku a poté půl roku pracoval. Kdyby totiž žalobce nebyl v dočasné pracovní neschopnosti a okamžitě po ukončení zaměstnání by šel na úřad práce, byla by mu výše podpory v nezaměstnanosti vypočtena dle § 50 odst. 3 ZoZ z příjmů, které měl v zaměstnání (tj. ve výši 20 600 Kč, 15 847 Kč a 14 262 Kč). Avšak kvůli svému úrazu, který spolu s dočasnou pracovní neschopností vznikl ještě v pracovním poměru, je znevýhodněn, neboť to velmi podstatně snižuje výši jeho podpory v nezaměstnanosti. Jeho podpora v nezaměstnanosti měla být vypočtena z průměrného čistého výdělku v posledním zaměstnání (31 693 Kč) podle § 50 odst. 3 ZoZ, tedy jako 65%, 50% a 45% tohoto výdělku.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a nařídít žalovanému přepočtení výše podpory v nezaměstnanosti tak, že za poslední zaměstnání žalobce se má posuzovat jeho zaměstnání ve firmě Kunsttrans Praha s.r.o., nikoli jeho dočasná pracovní neschopnost. Dále požadoval, aby mu žalovaný uhradil náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný vyslovil s žalobou nesouhlas, konstatoval, že žalobcův výklad ust. § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ, podle nějž se musí jednat o tutéž náhradní dobu zaměstnání, nesdílí. Žalobce v rozhodném období získal zaměstnáním dobu důchodového pojištění pouze v délce 5 měsíců a 17 dní, započtením náhradní doby zaměstnání byla splněna podmínka ust. § 39 odst. 1 písm. a) ZoZ, naposledy před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání byl žalobce v dočasné pracovní neschopnosti, což je jedním z druhů náhradní doby zaměstnání. Z dikce ust. § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ nelze dovodit, že by se muselo jednat o tutéž náhradní dobu zaměstnání, podmínku ust. § 39 odst. 1 písm. a) ZoZ žalobce splňuje též započtením osobní péče o dítě ve věku do 4 let. Pokud by žalobce naposledy před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání nebyl v dočasné pracovní neschopnosti, výše podpory v nezaměstnanosti by byla stanovena na základě jeho výdělku u předchozího zaměstnavatele, žalobce však bezprostředně před zařazením do evidence v pracovní neschopnosti byl a žalovaný se nemůže odklonit od zákonných ustanovení ZoZ. Žalovaný setrval na svých závěrech: jelikož žalobce splnil podmínku doby předchozího zaměstnání započtením náhradní doby (péče o dítě do 4 let věku a dočasná pracovní neschopnost) a tato náhradní doba se posuzuje jako poslední zaměstnání, musela mu být výše podpory v nezaměstnanosti stanovena z násobků průměrné mzdy v národním hospodářství za příslušné období (§ 39 odst. 1 písm. a) a § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ). Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 12. 4. 2021 žalobce požádal o podporu v nezaměstnanosti a o zprostředkování zaměstnání; ode dne 1. 2. 2018 do dne 30. 6. 2020 žalobce osobně pečoval o dítě ve věku do 4 let, ode dne 1. 7. 2020 do dne 7. 7. 2020 byl zaměstnán u společnosti Technologie hlavního města Prahy, a.s., ode dne 8. 7. 2020 do dne 30. 9. 2020 byl evidován na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, ode dne 1. 10. 2020 do dne 10. 3. 2021 byl zaměstnán u společnosti KUNSTTRANS PRAHA, spol. s r. o., ode dne 1. 3. 2021 do dne 9. 4. 2021 byl v dočasné pracovní neschopnosti. Do evidence uchazečů o zaměstnání byl žalobce zařazen ode dne 10. 4. 2021 (vizte § 26 odst. 1 ZoZ).
6. Dne 24. 5. 2021 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, správní orgán I. stupně v něm shrnul a specifikoval doby žalobcova zaměstnání a náhradní doby, dále uvedl, že žalobce splnil podmínky pro nárok na podporu v nezaměstnanosti, neboť v období posledních 2 let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání (§ 41) získal dobu důchodového pojištění v délce 21 měsíců a 7 dní (za dobu zaměstnání i za náhradní doby), šlo o zaměstnání u Technologie hlavního města Prahy, a.s. v době od 1. 7. 2020 do 7. 7. 2020, zaměstnání u KUNSTTRANS PRAHA, spol. s r.o., v době od 1. 10. 2020 do 10. 3. 2021, osobní péči o dítě do 4 let v době od 10. 4. 2019 do 30. 6. 2020 a dočasnou pracovní neschopnost od 1. 3. 2021 do 9. 4. 2021 s dobou důchodového pojištění od 9. 3. 2021 do 9. 4. 2021. Naposledy před zařazením do evidence byl v dočasné pracovní neschopnosti (která je podle § 41 odst. 3 písm. g) ZoZ považována za náhradní dobu zaměstnání), podmínku doby předchozího zaměstnání (§ 39 odst. 1 písm. a) ZoZ) žalobce splnil díky započtení této náhradní doby a tato náhradní doba byla poslední započitatelnou dobou před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání, proto byla posuzována jako žalobcovo poslední zaměstnání pro účely stanovení výše podpory v nezaměstnanosti, která byla tudíž vypočítána z násobku průměrné mzdy v národním hospodářství za příslušné období.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. S rozhodnutím nesouhlasil, neboť mu dle jeho názoru nebyla správně určena výše podpory v nezaměstnanosti; jelikož v poslední evidenci na úřadu práce nevyčerpal celou podpůrnou dobu a v posledním zaměstnání strávil déle než tři měsíce, měla mu být výše podpory v nezaměstnanosti vypočtena z průměrného měsíčního čistého výdělku, který měl v posledním zaměstnání, mělo být rovněž přihlédnuto k tomu, že v zaměstnání skončil ze zdravotních důvodů. Zdůraznil, že jeho pracovní neschopnost začala ještě v době trvání pracovního poměru a podmínku doby předchozího zaměstnání (včetně náhradní doby) splnil i bez doby pracovní neschopnosti trvající ode dne 1. 3. 2021 do dne 9. 4. 2021. Uzavřel, že ust. § 51 odst. 1 ZoZ se na něj nemůže vztahovat, neboť pro jeho aplikaci je třeba, aby konkrétně ta náhradní doba, kterou bylo třeba započíst ke splnění celkové doby zaměstnání, byla zároveň jeho posledním zaměstnáním, navíc není žádný důvod, aby se jeho pracovní neschopnost, která vznikla ještě v době trvání pracovního poměru, posuzovala jako poslední zaměstnání a řádné zaměstnání jako takové se úplně pominulo.
8. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 6. 2021, žalovaný shledal, že v rozhodné době 2 let před zařazením do evidence uchazečů do zaměstnání (od 10. 4. 2019 do 9. 4. 2021) žalobce splnil podmínku § 39 odst. 1 písm. a) ZoZ, a to náhradní dobou zaměstnání (osobní péče o dítě v době od 10. 4. 2019 do 30. 6. 2020), zaměstnáním od 1. 7. 2020 do 7. 7. 2020, zaměstnáním u KUNSTTRANS PRAHA, spol. s r.o. od 1. 10. 2020 do 10. 3. 2021 a náhradní dobou zaměstnání (dočasnou pracovní neschopností) od 11. 3. 2021 do 9. 4. 2021, z toho je zřejmé, že doba důchodového pojištění získaná zaměstnáním v rozhodném období netrvala po dobu alespoň 12 měsíců. Uvedl, že žalobce splnil podmínku doby

důchodového pojištění v rozhodném období jen díky započtení náhradní doby (tj. péče o dítě a dočasné pracovní neschopnosti), ust. § 51 odst. 1 písm. a) se na žalobce vztahuje, dle tohoto ustanovení pokud uchazeč splnil podmínku § 39 odst. 1 písm. a) započtením náhradní doby zaměstnání (což žalobce splnil) a tato doba se posuzuje jako poslední zaměstnání (což posuzuje, neboť před zařazením do evidence dne 10. 4. 2021 trvala naposledy náhradní doba zaměstnání, a to do 9. 4. 2021), stanoví se výše podpory v nezaměstnanosti pomocí koeficientů z průměrné mzdy v národním hospodářství, nikoli na základě výdělku ze zaměstnání. Naopak nepodstatné je, že náhradní doba zaměstnání byla v prvním případě získána z titulu péče o dítě a ve druhém případě z důvodu dočasné pracovní neschopnosti, když vždy se jednalo o náhradní dobu zaměstnání. Žalobci tak musela být výše podpory v nezaměstnanosti stanovena dle ust. § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ, určení jiné výše by bylo nezákonné, správní orgány nemohou při aplikaci právních předpisů činit žádné výjimky. Pro úplnost žalovaný dodal, že žalobce v rozhodném období podporu v nezaměstnanosti pobíral, a to ode dne 8. 7. 2020 do dne 30. 9. 2020, podpůrnou dobu 5 měsíců tehdy nevyčerpal a po dni 30. 9. 2020 získal zaměstnáním dobu důchodového pojištění v délce alespoň 3 měsíců, proto mu byla v souladu s ust. § 48 odst. 1 ZoZ nyní přiznána podpora v nezaměstnanosti po celou podpůrnou dobu (5 měsíců). Žalovaný uzavřel, že žalobce splnil podmínku 12 měsíců důchodového pojištění v posledních dvou letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání, a to započtením náhradní doby zaměstnání, která trvala po skončení zaměstnání, správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu se zákonem, když aplikoval ust. § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) ZoZ *nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců (dále jen „předchozí zaměstnání“); překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou.*
12. Podle ustanovení § 41 odst. 1 ZoZ *rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při requalifikaci jsou poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.*
13. Podle ustanovení § 41 odst. 2 věty první ZoZ *není-li splněna podmínka stanovená v § 39 odst. 1 písm. a) předchozím zaměstnáním, lze tuto podmínku splnit i započtením náhradní doby zaměstnání.*
14. Podle ustanovení § 41 odst. 3 ZoZ *za náhradní dobu zaměstnání se považuje doba c) osobní péče o dítě ve věku do 4 let, g) trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo nařízené karantény osoby po skončení výdělečné činnosti, která zakládala její účast na nemocenském pojištění podle zvláštního právního předpisu, pokud si tato osoba nepřivodila dočasnou pracovní*

neschopnost úmyslně a pokud tato dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa vznikla v době této výdělečné činnosti nebo v ochranné lhůtě podle zvláštního právního předpisu.

15. Podle § 50 odst. 1 ZoZ výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci se stanoví procentní sazbou z průměrného měsíčního čistého výdělku, který byl u uchazeče o zaměstnání zjištěn a naposledy používán pro pracovněprávní účely v jeho posledním ukončeném zaměstnání v rozhodném období podle pracovněprávních předpisů; pokud se u něho tyto pracovněprávní předpisy neuplatňovaly vzhledem k úpravě stanovené zvláštními právními předpisy pro právní vztah, ve kterém vykonával své poslední ukončené zaměstnání, zjistí se pro účely podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci jeho průměrný měsíční čistý výdělek obdobně podle pracovněprávních předpisů.
16. Podle ustanovení § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ podpora v nezaměstnanosti se uchazeči stanoví za první 2 měsíce ve výši 0,15násobku, další 2 měsíce ve výši 0,12násobku a po zbývající podpůrčí dobu 0,11násobku průměrné mzdy v národním hospodářství za 1. až 3. čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, ve kterém byla podána žádost o tuto podporu, jestliže splnil podmínku doby předchozího zaměstnání [§ 39 odst. 1 písm. a)] započtením náhradní doby a tato doba se posuzuje jako poslední zaměstnání.
17. Podpora v nezaměstnanosti je dávkou dle ZoZ, která má částečně zmírnit dopady sociální události (ztráty zaměstnání), její právní úprava je přitom významně spjata s úpravou důchodového pojištění. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 27. 8. 2014 č.j. 3 Ads 91/2013 – 47 uvedl: „*Systém poskytování podpory v nezaměstnanosti je úzce propojen se systémem důchodového pojištění. To vyplývá již ze způsobu, jakým jsou upraveny podmínky vzniku nároku na podporu v nezaměstnanosti v ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení má nárok na podporu v nezaměstnanosti uchazeč, který získal v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Systém poskytování podpory v nezaměstnanosti a systém důchodového pojištění jsou též financovány z téhož pojistného odváděného podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (srov. § 1 citovaného zákona ve znění účinném v době vydání rozhodnutí žalovaného). Uvedené propojení obou systémů reflektovala také důvodová zpráva k zákonu o zaměstnanosti, která k ust. § 39 uvádí: „Doba zaměstnání, potřebná pro nárok na podporu v nezaměstnanosti, tj. alespoň 12 měsíců v posledních třech letech [v současnosti platí podmínka alespoň 12 měsíců v posledních dvou letech, pozn. soudu], je upřesněna tak, že toto zaměstnání musí zakládat povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, což odpovídá principu, že ten, kdo přispíval na státní politiku zaměstnanosti, má nárok na to, aby mu z těchto prostředků byla hrazena podpora v nezaměstnanosti v době, kdy zaměstnání nemá.“ Náhradní doby zaměstnání stanovené § 41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti pak svým obsahem odpovídají náhradním dobám pojištění podle zákona o důchodovém pojištění, od nichž se však v některých případech odlišují svým rozsahem (srov. § 41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a ust. § 12 odst. 1 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění).“*
18. V daném případě jsou skutkové otázky nesporné, předmětem sporu je zde otázka, zda měl žalovaný při výpočtu podpory v nezaměstnanosti žalobce vycházet z násobků průměrné mzdy v národním hospodářství za příslušné období (jak stanoví § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ), či zda měl vycházet z průměrného měsíčního čistého výdělku žalobce v posledním zaměstnání (§ 50 odst. 1 a 3 ZoZ).

19. Soud se neztotožnil s námitkou, že měl žalovaný při výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti vycházet z žalobceva průměrného čistého měsíčního výdělku (§ 50 odst. 1 ZoZ). V této souvislosti je podstatné, že žalobce splnil podmínku doby předchozího důchodového pojištění (ve výši 12 měsíců) v rozhodném období pouze započtením náhradní doby, samotná délka zaměstnání by ve svém součtu doby 12 měsíců nedosahovala. Pokud byly v rozhodném období délky zaměstnání žalobce kratší než 12 měsíců, byl žalovaný povinen v tomto rozhodném období do doby důchodového pojištění započítat i náhradní doby (ve smyslu § 41 odst. 2 věty první ZoZ), které v rozhodném období (od 10. 4. 2019 do 9. 4. 2019) u žalobce nastaly, jinak by nárok na podporu v nezaměstnanosti nevznikl. Vzhledem k tomu, že náhradní dobu žalobce v rozhodném období naplnil jak osobní péčí o dítě ve věku do 4 let (od 10. 4. 2019 do 30. 6. 2020), tak dočasnou pracovní neschopností (od 11. 3. 2021 do 9. 4. 2021), neměl žalovaný na výběr, které z těchto náhradních dob do doby důchodového pojištění v rozhodném období zahrne a které nikoli, zákon zde nestanoví žádné pravidlo posloupnosti, či preference; podstatné naopak je, že obě náhradní doby nastaly v rozhodném období. Zákon nestanoví ani pravidlo, že by se přihlíželo pouze k té části náhradní doby, která je nezbytná k dosažení doby důchodového pojištění 12 měsíců. Je tak třeba započítat všechna období, která definici náhradní doby v rozhodném období splňují.
20. Toto stanovisko zaujal též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 9. 2016 č.j. 7 Ads 90/2016 – 23: *„Stěžovatelka byla v řízení před správními soudy vedena předpokladem, že pro přiznání podpory v nezaměstnanosti je třeba „nashromáždit“ splnění kritérií uvedených v § 39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti (zejm. získat dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu). Pokud se tak stane, je podle jejího názoru dán nárok na podporu v nezaměstnanosti ve vyšší variantě s odkazem na tvrzenou subsidiaritu výše podpory stanovené násobkem průměrné mzdy (§ 51) k výši podpory vyplývající z průměrného měsíčního čistého výdělku (§ 50). Proto také stěžovatelka v žalobě tvrdila, že „není nutné započíst jako náhradní dobu od 1. 3. 2014 do 10. 3. 2014, neboť toto období je naprosto nerozhodné pro splnění podmínky § 39 odst. 1 za použití § 41 zákona“. Tato úvaha není správná. Ze shora citovaných ustanovení zákona o zaměstnanosti bezpečně vyplývá důležitost data zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Tento okamžik je rozhodný pro určení rozhodného období (§ 41 odst. 1) a v návaznosti na to pro stanovení výše podpory (§ 50 resp. § 51). Od tohoto dne rovněž náleží podpora v nezaměstnanosti (§ 42 odst. 1, s výjimkou včasné žádosti předpokládané v odst. 3). Splnění podmínek pro přiznání podpory v nezaměstnanosti je tedy třeba zkoumat ke dni podání žádosti o podporu. K uvedenému dni je třeba posuzovat adjektiva poslední ukončené zaměstnání, poslední samostatná výdělečná činnost (§ 50 odst. 1, 2) či posouzení náhradní doby jako posledního zaměstnání (51 odst. 1 písm. a). Právní úprava neumožňuje správnímu orgánu úvahu, zda je započtení konkrétního časového úseku do náhradní doby nutné či nikoli. Správní orgán postupuje v tomto ohledu objektivně, stanoví ke dni zařazení uchazeče do evidence rozhodné období a posoudí splnění podmínek pro přiznání podpory.“*
21. Z výše uvedeného tedy rovněž plyne, že žalovaný byl povinen dobu dočasně pracovní neschopnosti (od 11. 3. 2021 do 9. 4. 2021), která byla též náhradní dobou, považovat za poslední zaměstnání žalobce, neboť tato doba bezprostředně předcházela dni 10. 4. 2021, kdy byl žalobce zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. V daném případě tak byly naplněny všechny podmínky ust. § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ a výše podpory v nezaměstnanosti byla žalovaným vypočtena v souladu se zákonem.

22. Účelem podpory v nezaměstnanosti je především krátkodobé zmírnění výpadku příjmů ušlého v důsledku ztráty zaměstnání. Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 12. 5. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 55/13, bod 51, uvedl: „V obecné rovině je podstatou a smyslem práva na přiměřené hmotné zajištění v případě nemožnosti právo na práci vykonávat, realizované v tomto případě skrze institut podpory v nezaměstnanosti, krátkodobě zmírnit výpadek příjmů, který ušel v důsledku zákonem vymezené sociální události (tj. ztráty zaměstnání).“ Z toho lze dovodit, že podpora v nezaměstnanosti má z finančního hlediska krátkodobě a částečně navodit především situaci, v níž se její příjemce nacházel naposledy před zapsáním do evidence uchazečů o zaměstnání (v žalobcově případě jde o dočasnou pracovní neschopnost, tj. náhradní dobu).
23. Lze přisvědčit tomu, že pokud by byl žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání zapsán ihned po skončení pracovního poměru (tzn. kdyby nebyl po skončení zaměstnání v dočasné pracovní neschopnosti), byla by mu výše podpory v nezaměstnanosti vypočtena z jeho příjmů v posledním zaměstnání. Taková situace však v daném případě nenastala, jde o situaci hypotetickou. Žalobce byl zaevidován jako uchazeč o zaměstnání bezprostředně po ukončení náhradní doby, která tak byla jeho posledním zaměstnáním ve smyslu ust. § 51 odst. 1 písm. a) ZoZ, a proto mu byla výše podpory v nezaměstnanosti stanovena dle tohoto ustanovení, tedy plně v souladu se zákonem. Žalovaný neměl možnost se od zákonného znění odchýlit. K potenciální tvrdosti a nemožnosti jejího zmírnění v případě podpory v nezaměstnanosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2010 č.j. 4 Ads 75/2010 – 104: „Nepříznání této dávky se může, s ohledem na dlouhodobou dobrovolnickou činnost a další zmíněné pracovní aktivity vykonávané stěžovatelkou v rozhodném období, jevit jako tvrdé. Nicméně ve shodě se žalovaným je nutné uvést, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje odstranit tvrdosti zákona, a proto při jeho aplikaci nelze činit žádné výjimky.“
24. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. října 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně